

dem, saaledes at den, der kom først, eller der først havde fundet Stedet, eller af anden Grund syntes nærmest berettiget, fik Fortrinet. Yovrigt maa Administrationen selvfølgelig give nærmere Regler for Ordningen af Forholdet med Hensyn til at erholde Bevilling, Fastsættelsen af Stadets Plads og Udstrækning, Bestemmelsen af Afgiften, dens Erlægelsesmaade o. s. v., i hvilken Henseende Fiskeri-Inspektorerne og deres Assistenten maatte være Ministeriets Raadgivere og afgive den sagkyndige Medhjælp til Sagens Ordning.

§ 17. Det turde være en Selvfølge og er tildels ogsaa berort paa flere Steder i det Foregaaende, at der paa sine Steder af Kysterne, hvor der drives et større Fiskeri, især med et eller flere andre Fiskerier ved Siden, kan være forskellige Forhold, der trænge til en nærmere Ordning, for at Fiskeriet kan drives og udvikle sig med fornøden Sikkerhed og Fordel, og saaledes at anden Fiskerivirksomhed samtidig beholder sin Ret. Herved tænkes ikke blot paa, at der kan trænges til Bestemmelser for Overholdelsen af god Orden under Fiskeriets Drift, derunder i Forholdet mellem Sejlads og Fiskeri, til Afværgelsen af Fiskemaader, som efter de lokale Forhold ere skadelige for Fiskeridriften, men ogsaa paa Forordninger om Fiskeredskabernes Indretning, Massetørvelsen o. s. v., deres Anvendelsesmaade og Tid, som paa hvert enkelt Sted kunne findes tilraadelige. Overhovedet tænkes paa alle saadanne Bestemmelser, som begrundes ved Hensynet til de stedlige Tilstande og Krav; til Fyldstgjørelse af den i saa Henseende tilstedevarende Trængsel maa der gives Hjemmel for Udfærdigelsen af lokale Lovregler, hvorved Trængslen kan afhjælpes. Vi have ment, at Fiskernes Interesser sikres bedst i dette Punkt, naar Ministeriet ikke selv proprio motu kan foreskrive, at en Ordning skal gives, men at der hertil skal udtræves et Andragende, som selvfølgelig tænkes ordentligvis udgaaet fra de Fiskende eller de paa anden Maade i Fiskeriet Interesserede selv, og at disse skulle have Lejlighed til at udtale sig om Sagen, hvad der kan ske ved Forhandlinger imellem dem og Fiskeri-Inspektoren. De i Fiskeriloven gjældende Grundsaetninger bør naturligvis være de raadende ogsaa i de lokale Anordninger, men isovrigt er det indlysende, at det ikke vel lader sig gjøre paa en fort eller anfælgelig Maade at give nærmere Regler for deres Indhold. Man maa i saa Henseende stole paa Ministeriet og dets Raadgiver, Fiskeri-Inspektorens Indsigt og Loyaltitet.

At Udgifterne ved Tilvejebringelsen af disse lokale Lovbestemmelser, som vi antage passende kunne benævnes „Bedtægter“ med et Hensyn til den Indskyldelse paa deres Indhold, som de vedkommende Fiskeridrivende bør have, skulle udredes af Statskassen, turde være naturligt efter det Forhold, hvori Kystfiskeriet staar til Staten. Udgifterne turde vel ogsaa antages kun at ville blive ubetydelige. Som gjældende for Havet ved de aabne Kyster, hvor Fiskeriet er frit for alle Statsborgere, synes disse Bedtægter at burde kundgjøres paa samme Maade som Lovene i Lovtidsbenden.

Det er vor Overbevisning, at der jævnlig vil blive Anvendelse for denne Paragraf, hvis Bestemmelser om en lovhjemlet Afgang til at opnaa Reguleringer for visse Strækninger uden Tvivl ville modtages med Bisald af den fiske Befolkning o. Fl.

Kapitel 3. Fiskeriet i Limfjorden.

Som Indledning til dette og det følgende Kapitels Bestemmelser skulle vi fremsætte følgende Bemærkninger angaaende Fiskeriet i Fjordene i Almindelighed.

Efter vor nu gjældende Ret er der i Henseende til Reglerne for Afgangen til Fiskeris Udøvelse eller for Maaden, hvorpaa Udøvelsen maa foregaa, ingen Forskjel mellem Fjordene og Havet ved de aabne Kyster, naar bortses fra Limfjorden; for Ringkjøbing Fjord findes et af Amtet udstedt Regulativ.

En særlig Retstillning for Fjordene kan ikke udledes af den Bestemmelse i Slutningen af D. L. 5—10—43, hvorved Udøvelsen af Grundejernes Kalegaardsfiskeri udelukkes fra de Fjorde, hvor det vilde være til Skade for Kongen og den menige Mand, idet denne Undtagelse maa antages grundet ikke ved noget Ejendommeligt i Fjordenes retlige Stillning, men ved Hensynet til, at der kun i Fjordenes mere indskrænkede Farvande kunde forekomme Tilfælde, hvor Kalegaardene kunde være de offentlige Interesser til Skade. Om Fjordene gjælder derfor paa samme Maade som om det aabne Hav, hvad der udtaltes i Frdn. af 2. Jan. 1740, at de Kongen alene og ingen anden tilhøre og af Alders Tid tilhørt have, og den almindelige Regel om fri Afgang for Statens Undersaatter til Fiskeri i Kongens Strømme kommer lige meget til Anvendelse i og udenfor Fjordene. Herfra høves kun for Limfjordens Vedkommende nogle Undtagelsesbestemmelser; saaledes er Pulsvaadsfiskeriet, som efter Frdn. 15. Decbr. 1750 § 10 var forbeholdt Harboare- og Agger-Sognes Beboere, ved Frdn. 22. Juni 1761 kun tilladt de Undersaatter, som bo om Limfjorden (ligesom det var Tilfældet efter Kallundborgske Necess af 1576 Art. 14, der gjaldt til Forbudet af 28de Juli 1667, og efter D. L. 5—10—46, der forandrede ved Frdn. 15. Decbr. 1750 § 10); endvidere er der ved Frdn. 15. Decbr. 1750 §§ 18 og 20 forbeholdt Grundejerne Eneret til at sætte Hæltbundgarn, Gjedde-